

12-01-2018 প্ৰাত: মুৰলী ওম্ শান্তি “বাপদাদা” মধুবন

“হে প্ৰিয় সন্তানসকল- পিতাৰ আৰ্শীবাদ লবলৈ হলে খোজে প্ৰতি শ্ৰীমতত চলা, চল-চলন ঠিক ৰাখিবা।”

*প্ৰশ্ন:- শিৱবাবাৰ অন্তৰ আসনত কোন অধিষ্ঠিত হ'ব পাৰে ?

*উত্তৰ:- যি সন্তানৰ কাৰণে ব্ৰহ্মাবাবাই নিশ্চয়তাৰে কয় যে এই সন্তানটি সেৱাধাৰী হয়, এওঁ সকলোকে সুখ দিয়ে। মন, বচন আৰু কৰ্মৰ দ্বাৰা কাকো দুখ নিদিয়ে। এনেকৈ যেতিয়া এওঁ (ব্ৰহ্মাবাবাই) কয়, তেতিয়া তেনে সন্তানে শিৱবাবাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হ'ব পাৰে।

*প্ৰশ্ন:- এই সময়ত তোমালোক আত্মিক সেৱাধাৰীসকলে বাবাৰ লগত কি সেৱা কৰা?

*উত্তৰ:- এতিয়া তোমালোক আত্মিক সেৱাধাৰীসকলে কেৱল বিশ্বৰে নহয় লগতে পাঁচ তত্বকো পৱিত্ৰ কৰাৰ সেৱা কৰা। সেইবাবে তোমালোক প্ৰকৃত অৰ্থত সচাঁ সমাজ সেৱক হোৱা।

গীত:- মা-দেউতাৰ আৰ্শীবাদ লৈ লোৱা...

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। লৌকিক মাক-দেউতাকৰ আৰ্শীবাদতো অনেকে লয়। সন্তানে মাক-দেউতাকৰ চৰণত আঠু লয় আৰু মাক-দেউতাকে আৰ্শীবাদ দিয়ে। এই ঢোলটি লৌকিক মাক-দেউতাকৰ বাবে বজোৱা নহয়। ঢোল পিতা অৰ্থাৎ যাক বহুতে শুনে। বেহদৰ (অসীমৰ) পিতাৰ বাবেই এনেকৈ গোৱা হয় – “আপুনিয়ৈই মাতা-পিতা, আমি তোমাৰ সন্তান... আপোনাৰ কৃপা বা আৰ্শীবাদৰ দ্বাৰাই সুখ ভৰপূৰ...”। ভাৰততে এনেকৈ মহিমা গোৱা হয়। নিশ্চয় ভাৰততে এইটো হৈছিল, সেইবাবে গোৱা হয়। একেবাৰে বেহদত গুচি যাব লাগে। বুদ্ধিয়ে কয় স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা পিতা এজনেই হয়। স্বৰ্গততো সকলোৱেই সুখী। তাত দুখৰ নামেই থাকিব নোৱাৰে, সেইবাবেই গোৱা হয় দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে, সুখত কোনেও নকৰে। আধাকল্প দুখ, সেইবাবে সকলোৱে স্মৰণ কৰে। সত্যযুগত সুখেই সুখ সেইবাবে তাত স্মৰণ নকৰে। মনুষ্য পাথৰ বুদ্ধি হোৱাৰ বাবে একো বুজি নাপায়। কলিযুগত দুখেই দুখ। কিমান হয়-কাজিয়া লাগে। যিমানেই লিখা-পঢ়া জনা বিদ্বান নহওঁক কিয় এই গীতটিৰ অৰ্থ একেবাৰে বুজি নাপায়। গীত গায় - আপুনিয়ৈই মাতা-পিতা.... কিন্তু বুজি নাপায় এয়া কোন মাতা-পিতাৰ মহিমা। এয়াতো বহুতৰে কথা। ঈশ্বৰৰ সন্তানটো সকলোৱেই হয়, কিন্তু এই সময়ত সকলোৱেই দুখী। সুখেৰে ভৰপূৰতো কোনোৱে নহয়। কৃপাৰ দ্বাৰাটো সুখ পাব লাগে। অকৃপাৰ পৰা দুখ হয়। পিতাকটো কৃপালো বুলি গায়ন কৰা হৈছে। সাধু সন্ত সকলকো কৃপালো বুলি কয়।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা যে ভক্তি মার্গত যি গোৱা হয় আপুনিয়ৈই মাতা-পিতা.... এয়া সম্পূৰ্ণ শুদ্ধ। কিন্তু কোনোবা বুদ্ধিমান লোক হ'লে সুধিব যে পৰমাত্মাক ভগৱান পিতা (গড্ ফাদাৰ) বুলি কোৱা হয়, তেন্তে আকৌ মাতা (মাদাৰ) বুলি কিয় কয়? তেতিয়া তেওঁৰ বুদ্ধি জগদম্বাৰ ফালে যাব। যদি জগদম্বাৰ ফালে বুদ্ধি যায় তেন্তে জগত পিতাৰ ফালেও বুদ্ধি যাব লাগে। এই ব্ৰহ্মা সৰস্বতীতো কোনো ভগৱান নহয়। এই মহিমা তেওঁলোকৰ হ'ব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ সন্মুখত মাতা-পিতা বুলি কোৱাটোও ভুল হ'ব। মনুষ্যই গীতটি পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বাবেই গায়, কিন্তু নাজানে যে তেওঁ মাতা-পিতা কেনেকৈ হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক কোৱা হয়, মাতা-পিতাৰ আৰ্শীবাদ লৈ লোৱা... অৰ্থাৎ শ্ৰীমতত চলা। নিজৰ চাল-চলন ভাল হ'লে নিজৰ ওপৰত স্বতঃ আৰ্শীবাদ প্ৰাপ্ত হ'ব। যদি চাল-চলন ভাল নহয়, কাৰোবাক দুখ দি থাকা, মাতা-পিতাক যদি স্মৰণ নকৰা অথবা আনক স্মৰণ নকৰোৱা তেন্তে আৰ্শীবাদ নাপাব। তেতিয়া ইমান সুখো পাব নোৱাৰিবা। পিতাৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হ'ব নোৱাৰিবা। এইজন পিতাৰ (ব্ৰহ্মাবাবা) অন্তৰত অধিষ্ঠিত হৈ গ'লা মানে

শিৱবাবাৰ অন্তৰত অধিষ্ঠিত হ'ল। এইটো গায়নেই হৈছে এই মাতা-পিতাৰ (শিৱবাবা আৰু ব্ৰহ্মাবাবা)। বুদ্ধি সেই বেহদৰ মাতা-পিতাৰ ফালে গুছি যাব লাগে। ব্ৰহ্মাৰ ফালেও কিছুমানৰ বুদ্ধি নাযায়। অৱশ্যে জগত অম্বাৰ ফালে কাৰোবাৰ বুদ্ধি যায়। তেওঁৰো মেলা হয়, কিন্তু বৃত্তিৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। তোমালোকে জানা যে আমাৰ প্ৰকৃত মাতা ৰীতি অনুসৰি এই ব্ৰহ্মাই হয়। এইটোও বুজিব লাগে। স্মৰণো এনেকৈ কৰিবা। এওঁ মাতাও হয়, ব্ৰহ্মা বাবাও হয়। লিখাও হয় শিৱবাবা মাৰফৎ ব্ৰহ্মা। সেয়ে মাতাও হৈ যায় আৰু পিতাও হৈ যায়। এতিয়া সন্তানসকলে এই পিতাৰ (ব্ৰহ্মা) অন্তৰ জয় কৰিব লাগিব কিয়নো এওঁৰ শৰীৰতেই শিৱবাবাৰ প্ৰৱেশ হয়। এওঁ যেতিয়া নিশ্চয়তা দিয়ে যে হয় বাবা এই সন্তানটি বহুত ভাল সেৱাধাৰী হয়, সকলোকে সুখ দিওঁতা হয়, মন-বচন কৰ্মৰে কাকো দুখ নিদিয়ে তেতিয়াহে শিৱবাবাৰ অন্তৰত অধিষ্ঠিত হ'ব পাৰিবা। মন-বচন-কৰ্মৰে যি কৰা, যি কোৱা তাৰ দ্বাৰা সকলোৱে যেন সুখ পায়। দুখ কাকো দিব নালাগে। দুখ দিয়াৰ বিচাৰ প্ৰথমে মনলৈ আহে, তাৰ পাছত কৰ্মত আহিলে পাপ হৈ যায়। সংকল্পৰ ধুমুহাটো নিশ্চয় আহিব কিন্তু কৰ্মত কেতিয়াও নাহিবা। যদি কোনোবা অসন্তুষ্ট হয় তেন্তে পিতাক আহি সোধা - বাবা, এইটো কথাত এওঁ মোৰ প্ৰতি অসন্তুষ্ট হৈ থাকে, তেতিয়া বাবাই বুজাব। যিকোনো কথা প্ৰথমে মনলৈ আহে। বাণীও কৰ্মই হৈ যায়। যদি সন্তানসকলে মাতা-পিতাৰ আশীৰ্বাদ ল'ব বিচাৰে তেন্তে শ্ৰীমতত চলিব লাগিব। এইটো বহুত গূহ্য কথা যে এজনকেই মাতা-পিতা বুলি কোৱা হয়। এওঁ ব্ৰহ্মাবাবাও হয় লগতে বৰমাও হয়। এতিয়া এই বাবাই মাঁ বুলি কাক ক'ব? এই মাতাই (ব্ৰহ্মা) এতিয়া কাক মাঁ বুলিব? এই মাঁৰতো কোনো মাঁ হ'ব নোৱাৰে। যেনেকৈ শিৱবাবাৰ কোনো পিতা নাই ঠিক তেনেকৈ এওঁ(ব্ৰহ্মা)ৰ কোনো মাঁ নাই।

মূখ্য কথা সন্তানসকলক এইটো বুজোৱা হয় যে যদি মন, বচন, কৰ্মৰে কাৰোবাক দুখ দিয়া তেন্তে নিজেও দুখ পাবা আৰু পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। সচাঁ মালিকৰ সন্মুখত সচাঁ হৈ থাকিব লাগে আৰু এওঁ (ব্ৰহ্মা বাবা)ৰ লগতো সঁচা হৈ থাকিব লাগে। এই দাদায়েই প্ৰমাণপত্ৰ দিব যে বাবা এওঁ সু-সন্তান হয়। বাবাই মহিমাটো কৰেই। যিসকল সেৱাধাৰী সন্তান, দেহ-মন-ধনেৰে সেৱা কৰে, কেতিয়াও কাকো দুখ নিদিয়ে, তেৱেঁই বাপদাদা আৰু মাঁৰ অন্তৰ জয় কৰে। এওঁলোকৰ অন্তৰ জয় কৰা মানে তেওঁলোকৰ অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হোৱা। সু-সন্তানসকলৰ সদায় এইটো বিচাৰ চলি থাকে যে আমি কেনেকৈ ৰাজ সিংহাসনৰ যোগ্য হ'ব পাৰো। এয়াই তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত চলি থাকিব। ৰাজ সিংহাসনটো প্ৰথম ৮ জনৰ বাবে ক্ৰম অনুসৰি থাকিব। তাৰ পিছত ১০৮, আকৌ তাৰ পিছত ১৬১০৮ ও আছে। কিন্তু আমি এতিয়া উচ্চ পদ পাবৰ বাবে চেষ্টা কৰিব লাগে। দুই কলা কম হোৱাৰ পিছত ৰাজ সিংহাসনত বহিম এয়াতো শোভনীয় নহয়। সু-সন্তানসকলে বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব যে যদি এতিয়া আমি মৰমৰ বাবাৰ পৰা সূৰ্য্যবংশীৰ সম্পূৰ্ণ সম্পত্তি নলওঁ তেন্তে কল্প-কল্প ল'ব নোৱাৰিম। এতিয়া যদি বিজয় মালাত আহিব নোৱাৰা তেন্তে কল্প-কল্পলৈ আহিব নোৱাৰিবা। এয়া কল্প-কল্পৰ দৌৰ। এতিয়া যদি লোকচান হয়, তেন্তে কল্প-কল্পও লোকচান হৈ থাকিব। পাকৈত ব্যৱসায়ী সেইজন যি শ্ৰীমতত মাঁ-পিতাক সম্পূৰ্ণ অনুসৰণ কৰে, কেতিয়াও কাকো দুখ নিদিয়ে। ইয়াতো প্ৰথম নম্বৰ দুখ হৈছে কাম কটাৰী চলোৱাটো।

পিতাই কৈছে যদি কৃষ্ণ ভগৱানে কৈছে তেনেকৈও ভাবা, তেতিয়াও তেওঁ প্ৰথম নম্বৰৰ গতিকে তেওঁৰ কথাও মানিব লাগে, তেতিয়াহে স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব পাৰিব। মানুহে ভাবে কৃষ্ণ ভগৱানে শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা শিক্ষা দি আছে। ঠিক আছে তেওঁৰ মতত চলা। তেওঁও কৈছে যে কাম মহাশত্ৰু হয়, ইয়াক জয় কৰা। এই বিকাৰবোৰক জয় কৰিব পাৰিলেহে কৃষ্ণপুৰীলৈ আহিব পাৰিবা। এতিয়া কৃষ্ণৰটো কোনো কথা নাই। কৃষ্ণতো শিশু আছিল তেওঁ কেনেকৈ মত দিব। যেতিয়া ডাঙৰ হৈ সিংহাসনত বহিব তেতিয়াহে মত দিব। মত দিয়াৰ যোগ্য হ'লেহে ৰাজ্য চলাব পাৰিব। এতিয়া শিৱবাবাই কৈছে যে মোক নিৰাকাৰী দুনিয়াত স্মৰণ কৰা। কৃষ্ণই আকৌ ক'ব মোক স্বৰ্গত স্মৰণ কৰা। তেৱোঁ কয় যে কাম মহাশত্ৰু হয়, ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। তাত কোনো বিহ নোপোৱা, গতিকে বিহ এৰি পৱিত্ৰ হোৱা। এয়াটো কৃষ্ণৰ পিতাই বহি বুজাইছে। মনুষ্যই মোৰ নাম আঁতৰাই সন্তানৰ নাম দি দিছে, কৃষ্ণওতো সৰ্বগুণ সম্পন্নই হয়। তেৱোঁ কয়, গীতাত লিখা আছে যে কাম মহাশত্ৰু হয়।

তেওঁৰ কথাও জানো কোনোবাই মানে! তেওঁৰ মততো কোনোবা চলে জানো! তেওঁলোকে ভাবে কৃষ্ণ স্বয়ং আহিলে তেওঁৰ মতত চলিম, তেতিয়ালৈকে ডুবিয়েই থাকিব। সন্যাসীসকলে ক'ব নোৱাৰে যে মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাবলৈ আহিছো। এয়াটো পিতায়েই বুজায় আৰু এয়া সংগমৰেই কথা। কৃষ্ণ হ'ল সত্যযুগৰ। তেওঁকো এনেদৰে যোগ্য বনোৱা কোনোবা এজনটো থাকিব। সেয়ে শিৱবাবাই নিজেই কয় কৃষ্ণ আৰু তেওঁৰ ঘৰৰ সকলোকে এতিয়া মই স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ যোগ্য কৰি আছো। বাবাই কিমান পৰিশ্ৰম কৰে যাতে সন্তানসকলে স্বৰ্গলৈ গৈ উচ্চ পদ পায়। নহ'লে পঢ়া-শুনা কৰাসকলৰ সন্মুখত গৈ ভাৰ উঠাব লাগিব। পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ সম্পত্তি ল'ব লাগে। নিজকে সোধা যে মই এনেকুৱা সু-সন্তান হওঁনে? সু-সন্তানো ক্ৰম অনুসৰি হয়। উত্তম, মধ্যম আৰু কণিষ্ঠ। উত্তম সকলটো কেতিয়াও লুকাই নাথাকে। তেওঁলোকৰ অন্তৰত দয়া জাগিব যে আমি ভাৰতৰ সেৱা কৰো। সমাজ সেৱকসকলো নম্বৰ অনুযায়ী হয়- উত্তম, মধ্যম আৰু কণিষ্ঠ। কোনোবাইতো বহুত চোৰ কৰে, আনৰ বস্তু বেচি ধন পকেটত ভৰায়। তেন্তে তেওঁলোকক ভাল সমাজসেৱক বুলি কেনেকৈ ক'বা? সমাজ সেৱক বুলিতো বহুত কয়, কিয়নো সমাজৰ সেৱা কৰে। সচাঁ সেৱাটো পিতাইহে কৰে।

তোমালোকে কোৱা যে আমিও বাবাৰ লগত আত্মিক সেৱাধাৰী হয়। গোটেই সৃষ্টিৰেই নহয় তত্বকো পৱিত্ৰ কৰো। সন্যাসীসকলে এইটো নাজানে যে তত্ববিলাকো এতিয়া তমোপ্ৰধান, এই বিলাককো সতোপ্ৰধান কৰিব লাগিব। সতোপ্ৰধান তত্বৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ শৰীৰো সতোপ্ৰধান হৈ যাব। সন্যাসীসকলেতো কেতিয়াও সতোপ্ৰধান শৰীৰ পাব নোৱাৰে। তেওঁলোক আহেই ৰজোপ্ৰধান সময়ত। বাবাই বহুত বুজায় তথাপিও সন্তানসকলে পাহৰি যায়। মনত তেওঁলোকৰ থাকিব যিয়ে আনক শুনাই থাকিব। দান নকৰিলে ধাৰণাও নহ'ব। যিয়ে ভাল সেৱা কৰে, তেওঁলোকক বাপদাদাইও প্ৰখ্যাত কৰি তোলে। এইটো সন্তানসকলেও জানে যে সেৱাত কোন কোন সন্তান প্ৰখৰ হয়। যিসকল সেৱাত থাকে তেওঁলোকে অন্তৰ জয় কৰিব পাৰে। সদায় মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰিব লাগে। তেওঁৰেই অন্তৰ আসনত অধিষ্ঠিত হ'ব লাগে। যি সেৱাত থাকিব তেওঁ আনক সুখ দিব। নিজৰ মুখ দাপোনত চোৱা যে মই বাবাৰ সু-সন্তান হৈছোনে? নিজেও লিখিব পাৰা যে এয়া মোৰ সেৱাৰ চাৰ্ট। মই এইটো-এইটো সেৱা কৰি আছো, আপুনি ৰায় দিয়ক। তেতিয়াহে পিতাই গম পাব। নিজেও ৰায় দিব পাৰা যে মই উত্তম, মধ্যম নে কণিষ্ঠ? সন্তানসকলেও জানে যে কোন মহাৰথী, কোন অশ্বাৰোহী। কোনোৱেই লুকাই নাথাকে। পিতাক চাৰ্ট পঠিয়ালে বাবাই সাৱধান কৰি দিব। চাৰ্ট নপঠিয়ালেও সাৱধানীতো পায়ৈই থাকা। এতিয়া যিমান সম্পত্তি ল'বলৈ আছে সম্পূৰ্ণ লৈ লোৱা। পিছত বাপদাদাৰ পৰা প্ৰমাণপত্ৰ পাবা। এয়া বৰমাঁ বহি আছে, এওঁৰ পৰাও প্ৰমাণপত্ৰ পাব পাৰা। এই আশ্চৰ্যজনক মাঁৰ কোনো মাঁ নাই, যেনেকৈ সেই পিতাৰো কোনো পিতা নাই। আকৌ মম্মা নাৰীৰ ভিতৰত এক নম্বৰ। নাটকত জগত অম্বাৰ গায়ন আছে। সেৱাও বহুত কৰিছে। সেৱাত যেনেকৈ বাবা গৈছিল, মম্মাও গৈছিল। সৰু সৰু গাওঁবিলাকত সেৱা কৰিছিল। সকলোতে আগত গ'ল। বাবাৰ লগততো ডাঙৰ বাবা আছে, সেইবাবে সন্তানসকলৰ চোৱা-চিতা এওঁ (মম্মা) কৰিব লাগিছিল। সত্যযুগত প্ৰজাসকল বহুত সুখত থাকে। নিজৰ মহল, গৰু, মহ ইত্যাদি সকলো থাকে। অচ্ছা-সুখী, সমৃদ্ধিশালী হৈ থাকা, বিচিন্তাও নহ'বা আৰু আন কাকোকে স্মৰণো নকৰিবা কিয়নো স্মৰণ কেৱল শিৱবাবাকহে কৰিব লাগে। নিজৰ শৰীৰটোকো যেতিয়া পাহৰিব লাগে তেন্তে আনক কেনেকৈ স্মৰণ কৰিবা। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) কাকো অসন্তুষ্ট কৰিব নালাগে। মন, বাণী আৰু কৰ্মৰে সকলোকে সুখ দি বাবা আৰু পৰিয়ালৰ আশীৰ্বাদ ল'ব লাগে।

(2) সুপুত্ৰ হৈ ভাৰতৰ আত্মিক সেৱা কৰিব লাগে। দয়াশীল হৈ আত্মিক সমাজ সেৱক হ'ব লাগে। তন, মন, ধনেৰে সেৱা কৰিব লাগে। সঁচা মালিকৰ লগত সঁচা হৈ চলিব লাগে।

***বৰদান:-** অন্তৰত এক দিলাৰামক (অন্তৰক আৰাম দিওঁতা) স্থান দি সহজযোগী হওঁতা সৰ্ব আকৰ্ষণৰ প্ৰতিমূৰ্তি হোৱা।

দিলাৰামক অন্তৰ দিয়া অৰ্থাৎ অন্তৰত দিলাৰামক প্ৰতিষ্ঠা কৰা- ইয়াকে সহজযোগ বুলি কোৱা হয়। য'ত অন্তৰ থাকিব তাতেই বুদ্ধি চলিব। যেতিয়া অন্তৰ আৰু বুদ্ধি অৰ্থাৎ স্মৃতি, সংকল্প, শক্তি সকলো পিতাক দি দিয়া, মন-বাণী আৰু কৰ্মৰে পিতাৰ হৈ যোৱা তেতিয়া আন কোনো সংকল্প বা কোনো প্ৰকাৰৰ আকৰ্ষণৰ সুৰুঙা নাথাকে। সপোনো সেই আধাৰত আহে। যেতিয়া সকলো আপোনাৰ বুলি কৈ দিলা তেতিয়া আন কোনো আকৰ্ষণে আকৰ্ষিত কৰিব নোৱাৰে। সহজে সৰ্ব আকৰ্ষণৰ প্ৰতিমূৰ্তি হৈ যাবা।

***গ্লোগান:-** পিতাৰ প্ৰতি আৰু ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ প্ৰতি আন্তৰিক মৰম থাকিলে সফলতা প্ৰাপ্ত হৈ থাকিব।

!!ওম্ শান্তি!!
